

Juledag

25. desember Åseral kyrkje

26. desember Konsmo kirke

Johannes 1, 1-14

Gud ble menneske, og det skjedde i et land langt herfra for 2000 år siden. Det er jo noe underlig at Gud valgte seg ut akkurat det stedet og det folket for å gjøre sin ankomst. Hva er det er så spesielt med det jødiske folket? Hvorfor ikke et annet? Ja, hvorfor i det hele tatt velge ett bestemt folk, et bestemt sted og ei bestemt tid? Kunne ikke den allmektige ha gjort sin ankomst uavhengig av folk og sted, og gjerne også uavhengig av tid?

Mange synes det er veldig påfallende at det skjer på den måten. Ja, det er anfektende for noen. Kan han være Gud når han gjør det slik?

Gud er suveren. Han er i stand til det han vil.

Vi kan ikke gjøre det vi vil. Å være menneske innebærer begrensninger. Vi er bundet til tid og sted.

Så velger Gud å bli menneske. Dermed legger Gud av seg noe av sine valgmuligheter. Gud blir bundet til våre kår. Han er nødt til å komme til ett folk, til ett sted, på et bestemt tidspunkt. Hadde Gud valgt noe spektakulært, overnaturlig for sin ankomst, da hadde han ikke vært menneske.

Født i en stall. I et okkuperet land. I et lite folk. Gud markerert det særdeles tydelig. Nå er jeg et menneske. Nå er jeg en av dere.

La oss reise oss og syngende vårt høytidsvers på nr. 41, I dag er fødd ein frelsar stor.

Txt: Johannes 1, 1-14

Ordet åndeliggjøring har negativ klang. Hvis noe blir åndeliggjort, da fjernes det fra virkeligheten. Vi snakker gjerne om åndeliggjøring i situasjoner der det handler om noe helt jordisk, verdslig, menneskelig. Det er gjerne et problem eller en konflikt. Og så blir det åndeliggjort. Da finner en andre forklaringer.

Åndeliggjøring innebærer at en fjerner seg fra virkeligheten. Det som er reelt, det blir tildekket. Og da taler en ikke lenger tale sant om virkeligheten.

Jul handler ikke om åndeliggjøring. Det handler om det stikk motsatte. Jeg slo opp i ei ordbok på nettet for å finne det motsatte av åndelig. Det er legemlig, kroppslig., står det.

Julas kjerne er jo at Gud blir kropp. Det er kroppsliggjøring. Gud er ånd, og blir kropp. Gud er i sannhet blitt en del av virkeligheten.

Hva innebærer det? Jeg har noen eksempler.

Gud deler ut frelse i dåpen. De færreste går rundt til daglig og tenker bevisst på sin dåp. Det skjedde en gang da jeg var bitte liten. Men det angår livet.

Den flotteste fortellingen om dåp hørte jeg en gang av ei dame som jobbet i Kirkens SOS. Jeg forteller den til konfirmantene hver gang vi har om dåpen.

En mann ringte inn til Kirkens SOS, og livet hans var i ruiner. Kona hadde kastet han ut. Han hadde mistet jobben. Økonomien var elendig. Han hadde ikke noe å leve for. Han ringte Kirkens SOS og fortalte om sitt eledige liv.

Dama i andre enden av tråden hørte på elendigheten, og hun spurte om livet hans for å finne et lyspunkt. Men alt var mørkt. Ikke håp noe sted. Til slutt spurte hun: Men er du døpt.

Mannen stusset over spørsmålet, men jo, han visste at han var blitt døpt da han var liten. Da er det jo håp, sa dama i Kirkens SOS. Gud tar tegnet deg med sitt merke, korsmerket. Gud har lovet å følge deg.

For mannen ble det et lite lys i et stort mørke. Små lys synes veldig godt når det et stummende mørkt. Så fikk han mot til å leve. Så var det et holdpunkt.

Vi feirer nattverd i dag. Gud samler oss i sitt fellesskap. Å høre til i en flokk er viktig for et

menneske. Vi er jo skapt til fellesskap. Dessverre er det ikke alle som føler at de passer inn der de kanskje ønske å være med. Alt på jord, også våre fellesskap, bærer syndefallets merke. Det er ikke fullkomment. Noen får ikke plass

Gud inviterer alle i sitt fellesskap. Gud ser ikke ned på noen. Vi kan noen ganger se ned på hverandre med kritisk eller foraktelig blick. Når Jesus møtte slike mennesker, tok han et klart oppgjør med deres dømmesyke. Gud inkludere alle i sitt fellesskap, og vi har ikke rett til å holde noen ute.

Vi er opptatt av rettferdighet. Vi har ei oppfatning av rett og galt, Det er bra. Paulus skriver om at loven er skrevet i hjertene våre, så det er skaperen selv som har gjort det slik.

Å kjempe for rettferdighet og mot urettferdighet, det er viktig. Hvis ingen gjør det, da vil de sterke kreftene seire, de som bare vil tjene seg selv. Da vil makt og fortjeneste være de viktigste verdiene, ikke rettferdigheten.

Men noen ganger gjelder rettferdigheten min situasjon. Det er mange som ikke vinner fram i sin kamp for det de mener er rettferdig. Andre mennesker reagerer ikke slik som jeg forventer at de skal gjøre. Og der står jeg og rister i bommen. Min krefter og min oppmerksomhet er rettet mot det som er så forferdelig utrettferdig. Og der blir jeg stående.

Vi skal snart bekjenne vår hellige tro. Vi bekjenner vi at Jesus skal komme igjen og dømme levende og døde. Han som ser alt og vet alt, han som er selve rettferdigheten, visdommen fra gamle tider som vi har hørt om, han skal dømme.

Så kan jeg legge urettferdigheten fra meg. En som er større enn meg, han skal ta hånd om den saka.

Synd må vi også snakke om.. Noen sier at prester snakker for lite om synd. Det må det gjøres noe med.

Synd, det skaper skiller. Ordet kommer fra sund. Et sund er det vannet som skiller øy fra øy eller øy fra

fastland. Og når noe går sund, da blir det jo delt opp i maneg deler.

Synd skaper skiller, mennesker imellom. Når grådighet og egoisme får råde, da ødelegges tilliten og en klarer ikke å holde sammen.

Synd ødelegger også fellesskapet mellom Gud og mennesker. Da Adam og Eva hadde forsynt seg av den forbudte frukten, så gjemte de seg for Gud. Og så ble de jagd ut av hagen. Å bære på ei synd som en ikke vil gjøre opp, det fjerner et menneske fra Gud, og det stjeler livskraften.

Tilgivelse gir en ny start. Tilgivelse frigjør krefter. Den som er tilgitt, kan utfolde det livet en er skapt til å leve.

Og når du har fått Guds tilgivelse, da kan du også tilgi andre. Når Gud overøser deg med sin godhet, da har du fått noe som du kan gi videre.

Døden er siste eksempel. Mange er redd for døden. Grunnen kan være at en er så veldig glad i livet og at det er så mye uopplevd. Jeg vil tilbringe dager og år sammen med dem som jeg er glad i. Da kan døden være en fiende som stjeler det ulevde livet fra meg.

Men å være redd for døden kan også være en redsel for det ukjente. Det er smått med troverdige rapporter fra den andre siden. Å være redd for det ukjente, det er typisk menneskelig.

Jesus har vært der. Han sto opp igjen. Han vant over døden. og vi har del den seieren. Det er en som tar imot oss på sden andre siden.

Jul handler om kroppsliggjøring. Ånd blir kropp. Så kan jeg vite at min kropp engang ble døpt, og den er det en barmhjertig Gud som følger.

Min kropp kan ta imot Jesu legeme og blod. Jeg er en del av fellesskapet til Jesus.

Min kropp lengter etter rettferdigheten. Jesus skal sørge for den.

Min kropp synder og den blir ødelagt av synd. Jesu døde for at jeg skal få tilgivelse. Hans kropp døde.

Min kropp skal en dag dø. Men Gud skal også skape kroppen min på ny.

Jesus kom inn i historien på et bestemt sted til ei bestemt tid. Gud ble kropp. Det kan vi merke på kroppen, i dag.